

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 23 stycznia 2014 r. (k. 2-12) powódka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w (...) w K. wniosła o zasądzenie od pozwanego D. S. (1) kwoty 1.012.500,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 16 lipca 2013 r. do dnia zapłaty wraz z kosztami postępowania.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że strony są przedsiębiorcami prowadzącymi działalność gospodarczą, przy czym pozwany D. S. (1) prowadzi tę działalność jako radca prawny. W dniu 10 marca 2008 r. powódka zawarła z Kancelarią (...) Sp. z o.o. umowę o świadczenie usług. Na podstawie której Kancelaria (...) zobowiązała się do działań prawnych w celu wyegzekwowania wierzytelności przysługującej powodowi wobec dłużnika (...) Spółdzielni (...) w B. na kwotę 2 142 490,33 zł. ustawowymi odsetkami wynikającymi z niezapłaconych faktur. Powód miał również udzielić radcy prawnemu D. S. (1) pełnomocnictwa, obejmującego umocowanie do odbioru świadczeń. Powód udzielił Pozwanemu pełnomocnictwa procesowego, którego oryginał znajduje się w aktach sprawy prowadzonej przez Sąd Okręgowy w Opolu sygn. akt VI GC 91/08.

Pozwany D. S. (1) w imieniu powódki wniósł pozew o zapłatę przeciw (...) Spółdzielni (...) w B., w następstwie czego uzyskał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym na kwotę 1 892 490,33 zł wraz z należnymi odsetkami od należności głównej: od kwoty 1 301 034,63 od dnia 16 sierpnia 2007 r. do dnia zapłaty, od kwoty (...)70 zł od dnia 15 listopada 2007 r. do dnia zapłaty. W toku postępowania pozwany dokonał ponadto szeregu czynności, zmierzających do zabezpieczenia wierzytelności przysługujących Powodowi od (...) Spółdzielni (...). Pismem z dnia 24 czerwca 2009 r., skierowanym do Komornika S. przy Sądzie Rejonowym w Brzegu A. K. (1), pozwany wystąpił z wnioskiem o ustanowienie zabezpieczenia poprzez zajęcie ruchomości znajdujących się we władaniu dłużnika, wierzytelności oraz praw dłużnika ustalonych w trakcie postępowania, rachunku bankowego w (...) S.A. Oddział B., (...) S.A. Oddział w B. i w W.. W ramach tych czynności pozwany ustanowił hipoteki przymusowe na nieruchomościach (...) Spółdzielni (...) w B. tj. na nieruchomości położonej B. przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy w Brzegu V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadził księgę wieczystą nr (...) oraz na nieruchomości położonej w L., dla której Sąd Rejonowy w Brzegu V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...). Pomiędzy stronami doszło do różnicy zdań w zakresie dalszego sposobu zabezpieczenia wierzytelności na majątku (...) Spółdzielni (...), bowiem Powódka uważała, odmiennie niż Pozwany, iż zabezpieczenie wierzytelności na rachunku bankowym ma niewielki walor ekonomiczny, ponieważ wiązało się to z wydatkowaniem kwoty (...)60 zł przy zabezpieczeniu sumy 400 000,00 zł. Powódka uważała jednocześnie, że zabezpieczenie wierzytelności na dwóch nieruchomościach Spółdzielni będzie wystarczające. Już wówczas bowiem sytuacja majątkowa powodowej spółki była na tyle trudna, że nieuzasadnionym było zamrożenie kwoty ponad 10 000,00 zł.

W dniu 5 listopada 2010 r. Sąd Rejonowy w Opolu V Wydział Gospodarczy wydał postanowienie o ogłoszeniu upadłości obejmującej likwidację majątku dłużnika (...) spółdzielni (...) w B.. W następstwie sprzedaży nieruchomości Spółdzielni w B., zgodnie z planem podziału sumy uzyskanej w wysokości 1 351 423,14 zł, (...) Sp. z o.o. z uznanej na dzień 18 lipca 2012 r. wierzytelności w wysokości 388 338,49 zł otrzymał kwotę 48 433,01 zł. Powódka czekała następnie na sprzedaż dalszych nieruchomości (...) Spółdzielni (...), bowiem, zgodnie z jego wiedzą, na nieruchomości, dla której Sąd Rejonowy w Brzegu V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadził księgę wieczystą nr (...), ustanowiona była hipoteka zabezpieczająca jego wierzytelność. Dopiero po rozmowie z Syndykiem okazało się, iż na nieruchomości tej nie jest już ustanowione wskazane zabezpieczenie, zaś Syndyk masy upadłości wytoczył powództwo przeciw nabywcy tej nieruchomości w trybie art. 527 kc. Postępowanie te toczy się przed Sądem Okręgowym w Opolu, VI Wydział Gospodarczy pod sygn. akt VI GC 153/11. Zdaniem Syndyka, na nieruchomości położonej w L. nigdy nie była ustanowiona na rzecz Powódki hipoteka. Po zapoznaniu się z treścią akt księgi wieczystej powódka stwierdziła, że ustanowiona w wyniku złożenia przez pozwanego wniosku o wpis hipoteki do księgi wieczystej, w rzeczywistości został wykreślony. Syndyk analizując aktualny odpis księgi wieczystej mógł dojść do wniosku, iż powodowa spółka nigdy nie ustanowiła na przytoczonej nieruchomości hipoteki. W dniu 3 marca 2010 r. Sąd Rejonowy w Brzegu wydał postanowienie, którym uchylił zaskarżony przez OSM B. wpis do księgi wieczystej i oddalił wniosek (...) Sp. z

o.o. o wpis hipoteki przymusowej kaucyjnej. Postanowienie to wraz z uzasadnieniem zostało wysłane do pozwanego w dniu 11 marca 2010 r.. Pozwany otrzymał również pouczenie o przysługującym środku odwoławczym ód tego postanowienia. Stan ten został ustalony w oparciu o akta księgi wieczystej. Pozwany nie powiadomił powódki o wydaniu powyższego postanowienia, mimo iż pozostawał z nią w stosunku zlecenia. Powódka rozwiązała umowę z Kancelarią (...) Sp. z o.o. oraz cofnęła D. S. (1) pełnomocnictwo procesowe wysyłając pismo ze stosownymi oświadczeniami w dniu 12 maja 2010 r.

Zdaniem powódki pozwany do dnia doręczenia mu oświadczenia o cofnięciu pełnomocnictwa miał obowiązek działania w jej imieniu. W okresie od 11 marca 2010 r. do dnia doręczenia pisma o cofnięciu pełnomocnictwa, pozwany nie podjął żadnych starań w przedmiocie zapobieżenia skutkom popełnionego błędu w złożonym wniosku o wpis hipoteki na nieruchomości w L.. Pozwany popełniając błąd, wyrządził Powódce szkodę, w wysokości równej potencjalnemu zabezpieczeniu na tej nieruchomości, z której Powódka poprzez zaniedbanie Pozwanego, nie mogła się zaspokoić. Przedmiotowa nieruchomość została sprzedana przez (...) Spółdzielnię (...) w B. na podstawie umowy zawartej w dniu 31 maja 2010 r. W dniu 2 czerwca 2010 r. dokonany został wpis w księdze wieczystej ujawniający nowego właściciela. O sprzedaży nieruchomości powódka nie została powiadomiona przez Sąd, bowiem nie była już wierzycielem hipotecznym. Przed sprzedażą nieruchomości w L., (...) Spółdzielnia (...) przeniosła do zakładu w B. linię do zagęszczania mleka, która stanowiła podstawę istnienia oddziału w L. i główne źródło dochodu mleczarni B., a było to możliwe wyłącznie dzięki upadkowi zabezpieczenia hipotecznego. Za obniżenie wartości oddziału w L., pozwany ponosi całkowitą odpowiedzialność. Bowiem bez wykreślenia hipoteki, nie byłoby możliwe wywiezienie zabezpieczonych maszyn i urządzeń.

Powódka dotarła do operatu szacunkowego nieruchomości w L., sporządzonym na zlecenie (...) Spółdzielni (...). Kwota netto na dzień 29 marca 2010 r. tej nieruchomości wynosiła 887 800.00 zł. Wartość tej nieruchomości ustalona została już po przeniesieniu przez zarząd Okręgowej Spółdzielni (...) w B. instalacji zagęszczania mleka. Wycena ta znajduje się w aktach sprawy toczącej się przed Sądem Okręgowym w Opolu pod akt VI GC 153/11. Trudno zgodzić się z taką wyceną która stanowiła jednocześnie punkt wyjścia do sprzedaży nieruchomości po drastycznie zaniżonej cenie i była sporządzona na zlecenie zarządu, który dążył do wykazania jak najniższej wartości nieruchomości. Na potwierdzenie tej tezy pozwana wskazała okoliczność, iż zgodnie z informacją sporządzoną przez Zarząd Okręgowej Spółdzielni (...) w B. w roku 2006 wartość nakładów inwestycyjnych na nieruchomość w L. wyniosła 921. 000.00 zł.

W postępowaniu przed Sądem Okręgowym w Opolu została sporządzona wycena przedmiotowej nieruchomości, w której biegły ustalił wartość nieruchomości dla wymuszonej sprzedaży w wysokości (...) .00 zł (karta 671). Biegły sam jednak stwierdził, iż nie miał możliwość skonfrontowania ustalonej ceny z cenami analogicznymi nieruchomości w okolicy, co też stanowiło przyczynę kwestionowania wyceny przez syndyka masy upadłości. Wysokość odszkodowania w niniejszej sprawie wyznacza według powódki wysokość wiarytelności przysługującej (...) Sp. z o.o. w likwidacji w stosunku do (...) Spółdzielni (...) w B.. Na wiarytelność tę składa się wiarytelność potwierdzona wyrokiem Sądu Okręgowego w Opolu w sprawie sygn. akt V GC 91/08 pomniejszona o kwotę wynikającą z Wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu w sprawie I Aca 602/12, w którym Sąd zasądził do (...) Sp. z o.o. w likwidacji na rzecz Syndyka (...) Spółdzielni (...) kwotę 196.732,00 zł. z odsetkami od 5 sierpnia 2009 r. oraz kwotę 48433,01 zł uzyskaną z podziału środków ze sprzedaży nieruchomości w B.. Sąd Okręgowy w Opolu w sprawie sygn. akt VI GC 91/08 zasądził od (...) Spółdzielni (...) na rzecz (...) Sp. z o.o. kwotę 1 892 490.33 zł wraz z należnymi odsetkami od należności głównej: od kwoty 1 301 034.63 od dnia 16 sierpnia 2007r. do dnia zapłaty, od kwoty 591 455.70 od dnia 15 listopada 2007 r. do dnia zapłaty. Na dzień sprzedaży nieruchomości przez (...) Spółdzielnię (...) w B. kwota główna należności wraz z odsetkami wyniosła 2 277 695 zł.

Pismem z dnia 20 czerwca 2013 r. Powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 2 500 000.00 zł, wskazując na podstawę swojego roszczenia błąd pozwanego w sporządzeniu wniosku o ustanowienie hipoteki. Przedstawił obszernie podstawy roszczenia oraz uzasadnił wysokość żądanego odszkodowania. Pozwany pismem z dnia 28 czerwca 2013 r. odmówił spełnienia świadczenia, uznając, iż jest ono bezpodstawne.

Dalej powódka wskazała, że z analizy załączonych odpisów ksiąg wieczystych wynika, iż w dniu 12 grudnia 2007 r. została ustanowiona na rzecz Banku (...) S.A. Hipoteka umowna łączna zwykła. W odniesieniu do nieruchomości położonej w B. hipoteka ta została zmieniona na hipotekę umowną zwykłą w dniu 9 czerwca 2010 r., a wykreślona została przy sprzedaży nieruchomości w postępowaniu upadłościowym. W odniesieniu zaś do nieruchomości w L. hipoteka umowna łączna zwykła została ustanowiona 12 grudnia 2007 r. zaś wykreślona została w dniu czerwca 2010 r. Nie jest zatem prawdą stwierdzenie pozwanej zawarte w piśmie z dnia 28 czerwca 2013 r., jakoby na nieruchomości (...) była ustanowiona hipoteka umowna zwykła, bowiem od 12 grudnia 2007 r. do 9 czerwca 2010 r. była ustanowiona hipoteka umowna łączna zwykła. Ustalenie to ma niezwykle istotne znaczenie w świetle regulacji art. 111 [1] ust 1 ustawy o księgach wieczystych i hipotece, wpis hipoteki przymusowej łącznej jest niedopuszczalny za wyjątkiem, gdy nieruchomości stanowią własność dłużników solidarnych albo gdy nieruchomości są już obciążone hipoteką łączną.

Z uzasadnienia postanowienia z dnia 3 marca 2010 r. wydanego przez Sąd Rejonowy w Brzegu V Wydział Ksiąg Wieczystych (Dz. Kw. 7158/08), wynika, iż pełnomocnik (...) z o.o - radca prawny D. S. (1) nie wniósł o łączne obciążenie obu nieruchomości hipoteką łączną przymusową na mocy art. 111[1] pkt 1 ustawy o księgach wieczystych i hipotece lecz złożył dwa niezależne wnioski o ustanowienie hipotek przymusowych kaucyjnych. Z uwagi na błędnie sporządzony wniosek, w wyniku zaskarżenia wpisu O ustanowieniu hipoteki przez (...) Spółdzielnię (...) w B., hipoteka ta została wykreślona. Pozwany o toczącym się postępowaniu odwoławczym tj. zarówno o apelacji złożonej przez OSM B. jak i o postanowieniu z dnia 3 marca 2010 r. nie poinformował powódki, która przez to, nie wykazywał w tym zakresie inicjatywy. Zdaniem strony powodowej, pozwany o tak ważnych kwestiach powinien był powiadomić swojego mocodawcę. Nie ulega wątpliwości, iż poprzez błędne sporządzenie wniosku o zabezpieczenie wierzytelności na majątku dłużnika, w istocie Pozwany pozbawił powódki szans na zaspokojenie, które byłoby realne, gdyby ustanowiona została hipoteka przymusowa łączna obejmowała obie nieruchomości OSM B.. Pozwany wykazał się daleko idącą niefrasobliwością i być może roztargnieniem, iż w listopadzie 2009 r. nie złożył poprawnego wniosku, czym mógłby naprawić swój błąd. W dniu 23 listopada 2009 r. pozwany potwierdził odbiór pisma nadanego przesyłką poleconą z orzeczeniem, wydanym w sprawie sygn. akt II Ca 726/09. Mimo tego, w żaden sposób nie zareagował. Gdyby wówczas pozwany dokonał poprawnego wpisu, (...) Sp. z o.o. miałyby zabezpieczoną wierzytelność na dwóch nieruchomościach zaś jego pozycje w kolejności zaspokojenia nie uległyby zmianie, bowiem kolejny wpis hipoteki po powódce na nieruchomości w B. nastąpił dopiero w czerwcu 2010 r. Było zatem wystarczająco dużo czasu, by naprawić błąd i uchronić powoda przed szkodą. Z uwagi na stan faktyczny, powódka dochodzi swojego roszczenia w oparciu o art. 471 k.c.

Uzasadniając wysokość poniesionej szkody wskutek nienależytego wykonania zobowiązania powódka wskazała, że na wysokość tą wpływ ma nie tylko wysokość wierzytelności przysługującej powodowi w stosunku do (...) Spółdzielni (...), wartość nieruchomości w L., lecz również wysokość rzeczywistego możliwego zabezpieczenia na tej nieruchomości. Dowiedzione, zdaniem powódki zostało, że istniała możliwość ustanowienia hipoteki przymusowej łącznej, jednak przy obliczeniu wysokości odszkodowania należy uwzględnić potencjalny podział zabezpieczenia między poszczególne nieruchomości, o którym mowa w art. 111[1] ust 2 ustawy o księgach wieczystych i hipotece. Podział ten zależy oczywiście od decyzji wierzyciela. Powódka została w istocie pozbawiona prawa dokonania tego podziału, bowiem pozwany nigdy nie miała zamiaru skorzystać z art. 111[1] ustawy o kosztach wieczystych i hipotece. Można jedynie spróbować przewidzieć potencjalny wybór (...) Sp. z o.o., której zarząd znał wartość poszczególnych nieruchomości oraz specyfikę zakładów mleczarskich tam funkcjonujących. Podział mógłby wyglądać w ten sposób, że połowa roszczenia byłaby zabezpieczona na nieruchomości w B. a połowa na nieruchomości w L.. Oznaczałoby to zasadność powstania szkody w wysokości 1 000 000 zł przy założeniu wartości nieruchomości w L. w kwocie 2 000 000 zł. Nie istnieje jednak żadna przesłanka wskazująca na to, że po uprawomocnieniu się wszystkich orzeczeń sądowych zapadłych w sprawach pomiędzy (...) Sp. z o.o. a (...) Spółdzielnią (...), że w efekcie powód nie zostałby zaspokojony z nieruchomości w L. do pełnej wartości, bowiem po zwolnieniu przez BANK (...) S.A. tej nieruchomości, (...) Sp. z o.o. byłby na pierwszym miejscu w dziale IV części księgi wieczystej. Z dużą dozą pewności można stwierdzić, gdyby nie doszło do błędu Pozwanego, to zakład w L. nie zostałby sprzedany. Wynika to z faktu sprzedaży tej nieruchomości po zaniżonej cenie na rzecz członka rodziny byłego prezesa zarządu (...) Spółdzielni (...) w B., niemal natychmiast po wykreśleniu hipoteki zabezpieczającej wierzytelność powoda. Po zbyciu nieruchomości w B., wierzycielem

hipotecznym znajdującym się na pierwszym miejscu w IV dziale księgi wieczystej nieruchomości w L. byłaby (...) Sp. z o.o. a poziom zaspokojenia w razie sprzedaży nieruchomości w postępowaniu upadłościowym byłby równy 90 % uzyskanej ceny po potrąceniu podatku VAT. Przy uwzględnieniu wyceny ustalającej wartość nieruchomości na 1 000 000,00 zł (taką kwotę powódka wskazuje jako potencjalna cena nieruchomości w L.) i osiągnięciu ceny sprzedaży w wysokości 75 % ceny wywoławczej w postępowaniu upadłościowym tj., (...)00 zł powódka zaspokojona by została z tej sprzedaży w wysokości 1 012 500 zł. O taką też kwotę powódka występuje, bowiem jest to realna kwota, jaką mogłaby uzyskać gdyby pozwany nie popełnił błędu przy ustanawianiu zabezpieczenia na nieruchomościach OSM B..

W odpowiedzi na pozew z dnia 19.03.2014 r. (k. 86-88) pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości, nie uznając roszczeń powódki oraz o zasądzenie kosztów procesu. Pozwany przyznał, że strony zawarły w formie ustnej umowę zlecenia, przedmiotem której było zastępstwo procesowe przed Sądem Okręgowym w Opolu w sprawie o zapłatę przeciwko (...) Spółdzielni (...) w B.. Powódka udzieliła pozwanemu pełnomocnictwa procesowego do reprezentowania jej przed sądem w powyższej sprawie. Pozwany podkreślił, że zleceniobiorca zobowiązany jest do należytej staranności, a nie jak w umowie o dzieło – do osiągnięcia umówionego rezultatu. Dlatego pozwany nie odpowiadał za skutek, ani w postaci wygranej sprawy, ani tym bardziej za wyegzekwowanie roszczenia. Zakres zobowiązania pozwanego wyznaczony był przez zakres czynności procesowych przed Sądem Okręgowym w Opolu podjętych w celu wygrania sprawy. Pozwany nie był zobowiązany do czynności faktycznych zmierzających do ustalenia majątku OSM w B.. Powód nigdy nie wskazał składników mienia dłużnika zlecając dodatkowe zabezpieczenia powództwa, w szczególności nie wskazywał konkretnych nieruchomości z podaniem numeru księgi wieczystej. Skoro czynności takie nie były objęte zakresem zlecenia to brak jest podstaw do twierdzenia, że pozwany nienależycie wykonał zlecenie nie zabezpieczając roszczenia przez wpis hipoteki na nieruchomości dłużnika KW nr (...). Skutek ten nie mieścił się bowiem w zakresie zobowiązania pozwanego.

Ustosunkowując się do pozostałych twierdzeń powódki pozwany podniósł, że w trakcie realizacji zlecenia powiadamiał o wszystkich czynnościach w sprawie. Wykreślenie przez Sąd Rejonowy w Brzegu przedmiotowej hipoteki nastąpiło wpisem z dnia 16.05.2010 r. Zawiadomienie zostało doręczone pozwanemu w dniu 30.04.2010 r. O fakcie tym powód został powiadomiony przez pozwanego. Podkreślić należy, że od dnia 13.04.2010 r. tj. momentu wyrażenia zgody na podjęcie mediacji z OSM w B., powódka zerwała współpracę z pozwanym w zakresie realizacji przedmiotowego zlecenia. Powódka samodzielnie prowadziła negocjacje z dłużnikiem i ustalała wszystkie szczegóły ewentualnej ugody w tym również zabezpieczenie spłaty należności, o czym telefonicznie zawiadomiła pozwanego. Powódka nie informowała natomiast o rezultatach prowadzonych rozmów, w szczególności o ich zakończeniu. Ostatnią czynnością powódki wobec pozwanego było rozwiązanie zlecenia i wypowiedzenie pełnomocnictwa – dokonane pismem z dnia 12.05.2010 r. Wcześniej powódka nawet nie sugerowała takiej ewentualności, dlatego fakt ten był całkowitym zaskoczeniem dla pozwanego. Fakt prawidłowego wykonania umowy zlecenia przez pozwanego potwierdzony został w postępowaniach toczących się przed: Sądem Rejonowym w Częstochowie sygn. akt I C upr 222/10 (w której zasądzono na rzecz pozwanego wynagrodzenie z tytułu w/w umowy), Sądem Rejonowym w Częstochowie w sprawie sygn. akt VIII 704/10 i Sądem Okręgowym w Częstochowie sygn. akt V Ga 60/12 (gdzie zasądzona została od powódki na rzecz Kancelarii (...) Spółka z o.o. w C. należność z tytułu umowy z dnia 10 marca 2008 r.).

Niezależnie od powyższego pozwany zarzucił brak szkody po stronie powodowej. Uzasadniając ten zarzut pozwany podniósł, że prawo wieczystego użytkowania gruntu objęte księgą wieczystą nr (...) /1 zostało w dniu 31.05.2010 r. sprzedane G. J. (1) za cenę 392780 zł w stanie wolnym od obciążeń. Podkreślić należy, że prawo to obciążone było na rzecz (...) S.A hipoteką umowną zwykłą w kwocie 1.050.000 zł i hipoteką umowną kaucyjną do kwoty 1000 000 zł. Wierzyciel hipoteczny wyraził zgodę zwolnienie hipotek pod warunkiem częściowej spłaty przez nabywcę swojej wierzytelności. Powołani w sprawie sygn. akt VI GC 153/11 zawisłej przed Okręgowym w O. biegli z zakresu szacowania nieruchomości podali wartość rynkową przedmiotowego prawa na kwotę 457 100 zł i 482 000 zł. W uzasadnieniu wyroku z dnia 18.12.2013 r oddalającego powództwo syndyka Sąd Okręgowy w Opolu stwierdził, że zapłacona przez nabywcę cena 392 780 zł nie odbiegała od cen rynkowych takich ~ nieruchomości, uznając przy tym brak pokrzywdzenia wierzycieli przy dokonanej czynności. Wyrok ten jest prawomocny. Nadto analiza odpisu powołanej księgi wieczystej nie pozostawia żadnych wątpliwości, że przedmiotowe prawo wieczystego użytkowania

było obciążone na kwotę znacznie przekraczająca jego wartość, bowiem na rzecz (...) SA wpisane były dwie hipoteki na łączną kwotę ponad 2 000 000 zł. W szczególności wpis hipoteki kaucyjnej do kwoty 1000 000 zł powodował, że każdy następny wpis hipoteki nie skutkowałby zaspokojeniem wierzytelności ją zabezpieczającej w przypadku sprzedaży nieruchomości.

Niezależnie od powyższego pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia. Powołał się przy tym na art. 118 k.c., zgodnie z którym roszczenie związane z prowadzeniem działalności gospodarczej przedawnia się upływem lat 3. Stosownie zaś do art. 120 §1 k.c, bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia., w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie. Wbrew twierdzeniom powoda bez znaczenia jest tutaj moment kiedy dowiedział się o rzekomej szkodzie, zaś bieg przedawnienia rzekomego roszczenia mógłby się rozpocząć najwcześniejszym w dniu 12 maja 2010 r tj. w dacie wypowiedzenia umowy i pełnomocnictwa procesowego z powodu nienależytego wykonania zobowiązania, a najpóźniej 31 maja 2010 r. tj. w dniu zbycia przedmiotowej nieruchomości przez (...) Spółdzielnię (...) w B. na rzecz G. J., bowiem po tej dacie niemożliwe było już wpisanie hipoteki na podstawie przedmiotowego nakazu zapłaty. Mając te okoliczności na uwadze i fakt, że pozew został złożony w dniu 23 stycznia 2014 r ewentualny zarzut przedawnienia pozwany uznaje za zasadny.

Ustosunkowując się do zarzutów pozwanego podniesionych w odpowiedzi na pozew powódka w piśmie procesowym z dnia 2 kwietnia 2014 r. (k. 101-103) podtrzymała swoje stanowisko w sprawie. Jednocześnie zaprzeczyła twierdzeniu pozwanego, że była ona informowana przez pozwanego, że wpis hipoteki w księdze wieczystej nieruchomości w L. został zaskarżony a następnie wykreślony. Okoliczność, iż w powołanych w odpowiedzi na pozew sprawach sądy przyjęły, że D. S. (1) prawidłowo wykonywał swoje obowiązki pełnomocnika pozwanej w sprawie zawisłej przed Sądem Okręgowym w Opolu jest w tych okolicznościach bez znaczenia. Sądy wówczas nie miały na uwadze postępowania zabezpieczającego, które jest przedmiotem niniejszego procesu. Powódka w niniejszym postępowaniu nie odnosiła się do rzetelności czy poprawności działań pozwanego w trakcie procesu Przed Sądem Okręgowym w Opolu a do jego działań przed Sądem Rejonowym w Brzegu w Wydziale Ksiąg Wieczystych. Odwoływanie się zatem do postępowań przed Sądem Okręgowym w Opolu jak i przed Sądami w Częstochowie pozostają bez wpływu na treść uprawnień powoda i obowiązków pozwanego – zdaniem strony powodowej stanowią jedynie sposób na przedłużenie postępowania.

Powódka wywodziła dalej, że wysokość szkody jaką wyrządził pozwany powodowej spółce została wskazana w pozwie, zaś w celu jej wykazania został złożony wniosek o powołanie biegłego sądowego. Wartość nieruchomości winna być ustalona nie w momencie jej zbywania na rzecz G. J. (1) tj. na dzień 31 maja 2010 r. lecz na dzień ustanowienia hipoteki, gdy na obiekcie tym znajdowały się jeszcze instalacje technologiczne, które stanowiły istotną część jej wartości. Dopiero po wykreśleniu hipoteki, instalacja ta została zdemontowana i przeniesiona do siedziby (...) Spółdzielni (...) w B., gdzie następnie została sprzedana.

Odnosząc się do zarzutu przedawnienia powódka wskazała, iż do Sądu należy ocena prawna odpowiedzialności odszkodowawczej, zaś Sąd winien wybrać reżim odpowiedzialności najkorzystniejszy dla poszkodowanego. W niniejszej sprawie występuje zbieg podstaw odpowiedzialności określony wart. 443 k.c. Pozwany, jako radca prawny wykonuje zawód zaufania publicznego zaś naruszenie zasad wykonywania tego zawodu stanowi nie tylko podstawę do odpowiedzialności kontraktowej ale również deliktowej, opartej na art. 415 kc. Naruszenie przez radcę prawnego obowiązków wynikających ze szczególnego charakteru jego działań i naruszenie przez niego zasad wpisanych w wykonywanie tego zawodu stanowi podstawę odpowiedzialności deliktowej. Powyższe oznaczają, iż w zakresie przedawnienia roszczeń odszkodowawczych będą w niniejszej sprawie mieć zastosowanie zasady i terminy określone wart. 442[1] § 1 kc. Zarzut pozwanego o przedawnieniu roszczenia nie zasługuje więc - w ocenie powódki - na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w (...) w K. jest przedsiębiorcą.

dowód: odpis z Rejestru Przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego Nr KRS: (...) – k. 13-16.

Pozwany D. S. (1) prowadzi działalność gospodarczą jako radca prawny.

dowód: wydruk z Centralnej Ewidencji Działalności Gospodarczej (k. 17).

W dniu 10 marca 2008 roku pomiędzy Kancelarią (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w C. reprezentowaną przez pozwanego D. S. (1) a powódką (...) Sp. z ograniczoną odpowiedzialnością w K. została zawarta umowa o świadczenie usług prawnych. Kancelaria (...) Spółka z o.o. w C. zobowiązała się do podjęcia działań prawnych w celu wyegzekwowania wierzytelności przysługującej pozwanemu od (...) Spółdzielni (...) z siedzibą w B. w kwocie 2.142.490,33 zł. Kancelaria (...) Spółka z o.o. za przyjęcie zlecenia, zgodnie z § 7 umowy, miała otrzymać 1.000-zł plus VAT oraz zgodnie z § 4 umowy prowizję od wyegzekwowanych należności w wysokości 30 % od każdej. Zgodnie z § 5 umowy powódka niezależnie od wynagrodzenia należnego Kancelarii, (...) Spółka z o.o. miała zapłacić pozwanemu D. S. (1) koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu sądowym i egzekucyjnym.

dowód: umowa z dnia 10.03.2008 r. (k. 18-19)

W dniu 2 maja 2008 roku powódka udzieliła pozwanemu pełnomocnictwa do występowania w jego imieniu przeciwko (...) Spółdzielni (...) w B. przed sądami powszechnymi i organami egzekucyjnymi we wszystkich instancjach.

dowód: k. 4 akt sprawy sygn. VI GC 91/08 Sądu Okręgowego w Opolu.

Pozwany w dniu 31 lipca 2008 roku złożył pozew do Sądu Okręgowego w Opolu wnosząc o zapłatę na rzecz (...) Sp. z ograniczoną odpowiedzialnością w K. od pozwanej (...) Spółdzielni (...) w B. kwoty 1. 892,490,33 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 1.301.034,63-zł od dnia 16 sierpnia 2007 roku do dnia zapłaty i od kwoty 591.455.70-zł od dnia 15 listopada 2007 roku do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania. Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu nakazowym z dnia 5 sierpnia 2008 roku sygn. akt VI GNC 84/08 Sąd Okręgowy w Opolu nakazał (...) Spółdzielni (...) w B. zapłatę na rzecz (...) Sp. z ograniczoną odpowiedzialnością w K. kwoty 1.892.490.33 zł wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego w kwocie 7.200zł. Od powyższego nakazu zapłaty (...) Spółdzielnia (...) w B. wniosła zarzuty. Dalsze postępowanie toczyło w sprawie sygn. akt VI GC 91/08.

dowód: akta sprawy sygn. VI GC 91/08 Sądu Okręgowego w Opolu.

Na podstawie wskazanego wyżej nakazu zapłaty pozwany dokonywał również w imieniu i na rzecz powódki czynności w celu uzyskania zabezpieczenia roszczenia. W ramach tych czynności pozwany m.in. pismem z dnia 24 czerwca 2009 r., skierowanym do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Brzegu A. K. (1), pozwany wystąpił z wnioskiem o ustanowienie zabezpieczenia poprzez zajęcie ruchomości znajdujących się we władaniu dłużnika, wierzytelności oraz praw dłużnika ustalonych w trakcie postępowania, rachunku bankowego w (...) S.A. Oddział B., (...) S.A. Oddział w B. i w W.. Wniosek ten, zarejestrowany pod sygnaturą akt KM 1539/09 został jednak przez komornika zwrócony zarządzeniem z dnia 19.10.2009 r. z powodu jego nieopłacenia. Przyczyną nieopłacenia wniosku było nie przekazanie przez powódkę pozwanemu odpowiedniej kwoty na opłatę oraz zaliczkę na poczet wydatków.

dowód: akta Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Brzegu A. K. (1) sygn. KM 1539/09, zeznania pozwanego (k. 147 v.)

W tym czasie (...) Spółdzielnia (...) w B. była wieczystym użytkownikiem działek gruntu oraz właścicielem budynków i urządzeń stanowiących odrębny od gruntu przedmiot własności położonych w L. przy ul. (...) dla której Sąd Rejonowy w Brzegu V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...). W dziale IV przedmiotowej księgi wieczystej ujawnione były wpisy dwóch hipotek ustanowionych na rzecz Banku (...) SA w W.: hipoteki umownej łącznej zwykłej w kwocie 1.050.000,00 zł. - wpisanej w dniu 12 grudnia 2007 r. oraz hipoteki umownej kaucyjnej w kwocie 1.000.000,00 zł. - wpisanej w dniu 30.05.2008 r.

dowód: odpis księgi wieczystej nr (...) (k. 62-72).

Oprócz w/w nieruchomości (...) Spółdzielnia (...) w B. była wówczas również wieczystym użytkownikiem działek gruntu oraz właścicielem budynków i urządzeń stanowiących odrębny od gruntu przedmiot własności położonych w B. przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy w Brzegu V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadził księgę wieczystą nr (...). W dziale IV przedmiotowej księgi wieczystej ujawniony był m.in. na rzecz Banku (...) SA w W. wpis hipoteki umownej łącznej zwykłej w kwocie 1.050.000,00 zł. - wpisanej w dniu 12 grudnia 2007 r.

dowód: odpis księgi wieczystej nr (...) (k. 39-61).

W ramach czynności w postępowaniu zabezpieczającym, na podstawie opisanego wcześniej nakazu zapłaty 5 sierpnia 2008 roku sygn. akt VI GNC 84/08 pozwany w dniu 28.08.2008 r. złożył do Sądu Rejonowego w Brzegu dwa wnioski o: ustanowienie hipotek przymusowych na nieruchomościach (...) Spółdzielni (...) w B. tj. na nieruchomości położonej w B. przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy w Brzegu V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadził księgę wieczystą nr (...) oraz na nieruchomości położonej w L., dla której Sąd Rejonowy w Brzegu V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...). Na skutek w/w wniosków na rzecz powódki wpisane zostały: w dniu 4.09.2008 r. w dziale IV księgi wieczystej nr (...) hipoteka przymusowa kaucyjna w kwocie 1.892.490,33 zł. natomiast w dniu 30.10.2008 r. w dziale IV księgi wieczystej nr (...) hipoteka przymusowa zwykła w kwocie 2.131.198,12 zł.

Na skutek zaskarżenia - dokonanego na rzecz powódki wpisu hipoteki przymusowej zwykłej w dziale IV księgi wieczystej nr (...) - Sąd Rejonowy w Brzegu V Wydział Ksiąg Wieczystych postanowieniem z dnia 3 marca 2010 r. sygn. akt Dz. Kw. Nr 7168/08 zaskarżony wpis uchylił i oddalił wniosek (...) Spółka z o.o. z siedzibą w K. o wpis tej hipoteki złożony w dniu 28.08.2008 r. Podstawą oddalenia wniosku było przede wszystkim stwierdzenie przez Sąd Rejonowy istotnej okoliczności, iż na podstawie tego samego nakazu zapłaty wydanego w sprawie sygn. akt VI GNC 84/08 została już wpisana na rzecz (...) Spółka z o.o. z siedzibą w K. hipoteka przymusowa kaucyjna w Księdze Wieczystej nr (...) na kwotę 1.892.490,33 zł., a wpisanie na podstawie tego samego nakazu zapłaty nowej hipoteki kaucyjnej przymusowej jest sprzeczne z art 111 [1] pkt 1 ustawy o księgach wieczystych i hipotece. Wpis taki byłby możliwy, jednakże pod warunkiem, że wnioskodawca wniósłby o łączne obciążenie obu nieruchomości hipoteką łączną przymusową, czego jednak nie uczynił. Tymczasem w obu przypadkach pozwany działający w imieniu (...) Spółka z o.o. w K. domagał się nieprawidłowo ustanowienia dwóch odrębnych hipotek przymusowych kaucyjnych na dwóch nieruchomościach w celu zabezpieczenia nieprawomocnego – tego samego nakazu zapłaty (...) Spółdzielni (...) w B.. Sąd wieczystoksięgowy nie może natomiast działać w tym zakresie z urzędu.

dowód: odpis postanowienia Sądu Rejonowego w Brzegu z dnia 3 marca 2010 r. (k. 26-31)

Odpis postanowienia Sądu Rejonowego w Brzegu z dnia 3 marca 2010 r. został pozwanemu doręczony w dniu 11.03.2010 r., o czym poinformował on powódkę. Postanowienia tego nie zaskarżył ani nie złożył ponownego, tym razem prawidłowego wniosku, gdyż nie otrzymał w tym zakresie żadnych wskazówek od powódki.

dowód: kopia zwrotnego poświadczenia odbioru (k. 32), zeznania pozwanego (k. 147 v.)

Pismem z dnia 12 maja 2010 roku powódka wypowiedziała pozwanemu pełnomocnictwo podając jako przyczynę brak widocznych efektów pracy związanej z prowadzeniem sprawy. (...) Sp. z o.o. pismem z dnia 27 maja 2010 roku poinformował Sąd Okręgowy w Opolu o wypowiedzeniu pełnomocnictwa radcy prawnemu D. S. (1).

dowód: pismo powódki z dnia 12 maja 2009 r. (k. 33), k. 638 akt sprawy Sądu Okręgowego w Opolu sygn. VI GC 91/08.

W dniu 31.05.2010 r. umową sprzedaży sporządzoną w formie aktu notarialnego (...) Spółdzielnia (...) w B. reprezentowana przez W. B. oraz T. S., odpowiednio Prezesa Zarządu i Wiceprezesa Zarządu, sprzedała na rzecz G. J. (1), prowadzącego działalność gospodarczą top Serwis (...) prawo użytkowania wieczystego działek nr (...) o łącznej powierzchni 0,4114 ha oraz prawo własności budynków posadowionych na działce nr (...) stanowiących

odrębny od gruntu przedmiot własności, a także prawo własności betonowego zbiornika wody, placu utwardzonego, studni i ogrodzenia oraz znajdującego się na działkach nr (...) placu manewrowego, objętych księgą wieczystą nr (...) / I prowadzoną przez Sąd Rejonowy w Brzegu V Wydział Ksiąg Wieczystych. Wartość przedmiotu sprzedaży określona została przez strony na kwotę. 392.780,00 zł w tym podatek VAT w kwocie 32.780,00 zł.

dowód: k. 21-25 akt sprawy Sądu Okręgowego w Opolu sygn. VI GC 153/11.

Rzeczywista wartość rynkowa wskazanej wyżej nieruchomości wynosiła w dniu jej sprzedaży 475.600,00 zł.

dowód: pisemna oraz ustna uzupełniająca opinia biegłego z zakresu szacowania nieruchomości i przedsiębiorstw (...) (k. 214-255, 295).

W dniu 9 czerwca 2010 r. na podstawie zezwoleń wierzyciela hipotecznego Banku (...) SA w W. wykreślone zostały hipoteki ustanowionych na rzecz tego wierzyciela, tj. hipoteka umownej łączna zwykła w kwocie 1.050.000,00 zł. - wpisana w dniu 12 grudnia 2007 r. oraz hipoteka umownej kaucyjna w kwocie 1.000.000,00 zł. - wpisana w dniu 30.05.2008 r. Na skutek obu wykreśleń dział IV przedmiotowej księgi nie zawierał już wpisów, a tym samym nieruchomość stała się wolna od jakichkolwiek obciążeń hipotecznych.

dowód: odpis księgi wieczystej KW nr (...) (k. 62-72).

Wyrokiem prawomocnym z dnia 31 sierpnia 2010 r. w sprawie sygn. akt VI GC 91/98 Sad Okręgowy w Opolu zasądził od (...) Spółdzielni (...) w B. na rzecz powódki kwotę 1.892.490,33 zł ustawowymi odsetkami od kwoty 1.301.034,63 zł od dnia 16 sierpnia 2007 roku do dnia zapłaty i od kwoty 591.455,70 zł od dnia 15 listopada 2007 roku do dnia zapłaty.

dowód: akta sprawy Sądu Okręgowego w Opolu sygn. VI GC 91/08.

Postanowieniem z dnia 5 listopada 2010 roku sygn. akt V GU 55/10 Sąd Rejonowy w Opolu ogłosił upadłość (...) Spółdzielni (...) w B., na wniosek złożony przez dłużnika.

dowód: k. 30 akt sprawy Sądu Okręgowego w Opolu sygn. VI GC 153/11.

W następstwie sprzedaży nieruchomości Spółdzielni w B. opisanej w księdze wieczystej nr (...), zgodnie z planem podziału sumy uzyskanej w wysokości 1.351.423,14 zł, (...) Sp. z o.o. z uznanej na dzień 18 lipca 2012 r. wierzytelności w wysokości (...)49 zł otrzymał kwotę 48 433,01 zł.

dowód: plan podziału sumy uzyskanej ze sprzedaży nieruchomości upadłego (k. 23-24).

Przed Sądem Okręgowym w Opolu toczyła się pod sygnaturą akt VI GC 153/11 sprawa na skutek pozwu wniesionego w dniu 14.09.2011 r. z powództwa Syndyka Masy upadłości (...) Spółdzielni (...) w upadłości likwidacyjnej w B. przeciwko pozwanemu G. J. (1), w której powód domagał się ustalenia, że w stosunku do masy upadłości (...) Spółdzielni (...) w B. z mocy prawa bezskuteczna jest zawarta pomiędzy stronami w dniu 31.05.2010 r. umowa sprzedaży prawa wieczystego użytkowania gruntów i odrębnej własności budynków, tj. nieruchomości opisanej w księdze wieczystej KW nr (...) prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Brzegu, ewentualnie o uznanie tej czynności za bezskuteczną w stosunku do powoda. Powództwo to zostało oddalone prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 18.12.2013 r. Jak wynika z motywów tego wyroku Sąd ten m.in. nie przyjął aby kwota uzyskana ze sprzedaży tej nieruchomości przez upadłego, tj. suma 392.780,00 zł. mogła być uznana za rażąco niską w porównaniu do wartości świadczenia upadłego, ani że zachodzą w tej sprawie przesłanki z art. 527 k.c.

dowód: akta sprawy Sądu Okręgowego w Opolu sygn. VI GC 153/11.

Pismem z dnia 20.06.2013 r. powódka wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 2.500.000,00 zł. tytułem naprawienia szkody wynikłej m.in. z błędnie sporządzonego wniosku o wpis hipoteki na nieruchomości opisanej w księdze wieczystej KW nr (...) i nie wystąpienia z ponownym wnioskiem.

dowód: pismo powódki z dnia 20 czerwca 2013 r. (k. 36).

Powyższe ustalenia sąd oparł przede wszystkim na wskazanych wyżej dokumentach prywatnych i urzędowych, których prawdziwości nikt nie kwestionował, na dowodzie z opinii ustanowionego w niniejszej sprawie biegłego D. S. (2) oraz częściowo na zeznaniach pozwanego D. S. (1). Natomiast zeznania świadka K. P. (k. 183) niewiele do sprawy wniosły, gdyż świadek zeznawał ogólnikowo na temat współpracy stron przy wykonaniu przez pozwanego umowy zlecenia. W szczególności świadek nie podał żadnych innych istotnych informacji na okoliczności związane z wykonywaniem przez pozwanego czynności dotyczących wpisu hipotek, które to informacje nie wynikałyby z przedłożonych dokumentów.

Sąd w pełni podzielił wnioski wynikające z opinii biegłego z zakresu szacowania nieruchomości i przedsiębiorstw (...) (k. 214-255, 295). Biegły dokonał wyceny wartości rynkowej prawa wieczystego użytkowania gruntów i odrębnej własności budynków, tj. nieruchomości opisanej w księdze wieczystej KW nr (...) prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Brzegu na dzień 31.05.2010 r., tj. na dzień sprzedaży tej nieruchomości przez OSM w B.. Wartość ta według twierdzeń powódki miała wyznaczać granicę odpowiedzialności pozwanego (vide k. 7). Opinia ta jest logiczna, szczegółowa i wyczerpująca. Co istotne, przyjęta przez biegłego wartość na kwotę 475.600,00 zł. oscyluje mniej więcej w granicach wartości oszacowania tej samej nieruchomości dokonanego niezależnie przez dwóch innych biegłych w sprawie zawisłej przed Sądem Okręgowym w Opolu sygn. akt VI GC 153/11. Biegły D. S. w uzupełniającej ustnej opinii wyjaśnił też wątpliwości i zastrzeżenia stron w sposób na tyle przekonujący, iż strony nie wniosły już o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego.

Zeznania pozwanego D. S. (1) Sąd uznał w przeważającej części za wiarygodne. Dotyczy to tej części zeznań która dotyczy faktycznie podejmowanych przez niego czynności w toku realizacji wiążącej strony umowy zlecenia oraz faktu poinformowania powódki o odmowie wpisu hipoteki na nieruchomości opisanej w księdze wieczystej KW nr (...). Zeznania pozwanego w tym zakresie znajdują potwierdzenie w dokumentach oraz nie zostały podważone żadnym innym przeprowadzonym w sprawie dowodem. Sąd nie dał wiary zeznaniom pozwanego jedynie w tej części, w której pozwany podważa, że do zakresu czynności wynikającej z przedmiotowej umowy zlecenia nie należało prowadzenie postępowania zabezpieczającego przeciwko OSM w B.. Twierdzenie to jest bowiem sprzeczne z treścią umowy zawartej w dniu 10 marca 2008 roku pomiędzy Kancelarią (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w C. reprezentowaną przez pozwanego D. S. (1) a powódką, która była z kolei podstawą do zawarcia umowy zlecenia pomiędzy stronami niniejszego procesu. Zgodnie z powyższą Kancelaria (...) Spółka z o.o. w C. zobowiązała się do podjęcia działań prawnych w celu wyegzekwowania wierzytelności przysługującej pozwanemu od (...) Spółdzielni (...) z siedzibą w B. w kwocie 2.142.490,33 zł. , a więc również czynności w postępowaniu zabezpieczającym.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powódka domagała się zasądzenia od pozwanego kwoty 1.012.500,00 zł. tytułem naprawienia szkody jaką miała ponieść na skutek działań i zaniechań pozwanego będącego radcą prawnym i działającego jako pełnomocnik powódki w postępowaniu cywilnym przed sądem wieczystoksięgowym, tj. Sądem Rejonowym w Brzegu – V Wydziałem Ksiąg Wieczystych. Powódka w uzasadnieniu żądania wskazała, że strony łączyła umowa zlecenia, na podstawie której pozwany, jako radca prawny zobowiązał się do czynności prawnych mających na celu wyegzekwowanie należnych powódce zobowiązań wobec dłużnika (...) Spółdzielni (...) w B. w łącznej kwocie 2.142.490,33 zł. Fakt istnienia tej umowy był pomiędzy stronami bezsporny. Działanie pozwanego w którego następstwie którego miało dojść do powstania szkody miało polegać na złożeniu przez niego w dniu 28.08.2008 r. nieprawidłowego wniosku do tegoż Sądu o wpis hipoteki przymusowej zwykłej w kwocie 2.131.198,12 zł. na rzecz (...) Spółka z o.o. w K. w dziale IV księgi wieczystej nr (...) na podstawie tytułu zabezpieczenia w postaci nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym wydany przez Sąd Okręgowy w Opolu – Sąd Gospodarczy w dniu 5 sierpnia 2008 r. - sygn. akt VI GNc 84/08. Hipoteka ta co prawda początkowo została wpisana zgodnie z wnioskiem pozwanego w dniu 30.10.2008 r., lecz na skutek apelacji uczestnika – (...) Spółdzielni (...) w B. postanowieniem Sądu Rejonowego w Brzegu z dnia 3 marca 2009 r. sygn. akt Dz. Kw. Nr 7168/08 wpis ten uchylono i oddalono wniosek. Podstawą takiego rozstrzygnięcia sądu wieczystoksięgowego było przede wszystkim stwierdzenie istotnej okoliczności, iż na podstawie tego samego nakazu zapłaty wydanego w sprawie sygn. akt VI GNc 84/08 została już wpisana na rzecz (...) Spółka z o.o. z siedzibą w K. hipoteka przymusowa

kaucyjna w Księdze Wieczystej nr (...) na kwotę 1.892.490,33 zł. a wpisanie na podstawie tego samego nakazu zapłaty nowej hipoteki kaucyjnej przymusowej jest sprzeczne z art 111 [1] pkt 1 ustawy o księgach wieczystych i hipotece. Wpis taki byłby możliwy, jednakże pod warunkiem, że wnioskodawca wniósłby o łączne obciążenie obu nieruchomości hipoteką łączną przymusową, czego jednak nie uczynił. Tymczasem w obu przypadkach pozwany działający w imieniu (...) Spółka z o.o. w K. domagał się nieprawidłowo ustanowienia dwóch odrębnych hipotek przymusowych kaucyjnych na dwóch nieruchomościach w celu zabezpieczenia nieprawomocnego – tego samego nakazu zapłaty (...) Spółdzielni (...) w B..

Z kolei zaniechanie pozwanego, które miało doprowadzić do wyrządzenia szkody powodce miało polegać na nie złożeniu do sądu wieczystoksięgowego ponownego – tym razem prawidłowego – wniosku o obciążenie obu nieruchomości hipoteką łączną przymusową na podstawie art. 111 [1] pkt 1 ustawy o księgach wieczystych i hipotece niezwłocznie po doręczeniu pozwanemu odpisu postanowienia z dnia 3 marca 2009 r. sygn. akt Dz. Kw. Nr 7168/08 oraz nie poinformowaniu powódki o braku zabezpieczenia hipotecznego zaistniałego na skutek wydania w/ w postanowienia.

W świetle tak przedstawionej sytuacji oraz wskazania przez powódkę jego podstawy faktycznej Sąd Okręgowy przyjął, że dochodzi ona od pozwanego naprawienia szkody z tytułu nienależytego wykonania zobowiązania objętego łączącą strony umową zlecenia (art. 734 k.c.). W umowie tej pozwany zobowiązał się do podjęcia czynności prawnych mających doprowadzić do wyegzekwowania należności na rzecz powódki i w jej imieniu od (...) Spółdzielni (...) w B.. Bez wątplenia w zakres tych czynności wchodziły także działania pozwanego mające na celu ustanowienie w ramach zabezpieczenia roszczenia hipotek przymusowych, gdyż zakres zlecenia nie ograniczał się tylko do reprezentacji powódki w postępowaniu rozpoznawczym. Odpowiedzialność pozwanego winna być więc w tym przypadku oceniana w oparciu o reżim odpowiedzialności ex contractu określonej w art. 471 k.c. Na taką też podstawę powódka wskazała jednoznacznie w uzasadnieniu pozwu (vide: k. 10-11). Dopiero w reakcji na podniesiony przez pozwanego (zawarty w odpowiedzi na pozew) zarzut przedawnienia roszczenia, powódka w piśmie procesowym z dnia 2 kwietnia 2014 r. wskazała, że niniejszej sprawie występuje zbieg podstaw odpowiedzialności określony w art. 443 k.c. Według niej, pozwany bowiem, jako radca prawny wykonuje zawód zaufania publicznego zaś naruszenie zasad wykonywania tego zawodu stanowi nie tylko podstawę do odpowiedzialności kontraktowej ale również deliktowej, opartej na art. 415 k.c. (vide: k. 103).

Sąd Okręgowy nie podziela poglądu powódki, iż podstawą odpowiedzialności pozwanego może być w tym wypadku również art. 415 k.c., co wymagałoby wykazania, że pozwany nie wykonując należycie zobowiązania dopuścił się również deliktu. Należy zauważyć, że podstawowa różnica pomiędzy tymi dwoma reżimami odpowiedzialności polega na przyjęciu przez ustawodawcę przy odpowiedzialności kontraktowej domniemania odpowiedzialności pełnomocnika za niewykonanie (nienależyte wykonanie) odpowiedzialność zobowiązania umownego. Odpowiedzialność z tytułu czynów niedozwolonych może powstać natomiast poza łączącym strony stosunkiem umownym. Samo zatem naruszenie przez strony więzi obligacyjnej (niewykonanie zobowiązania) nie może być uznane automatycznie za działanie bezprawne w rozumieniu art. 415 k.c. (tak SN w wyroku z 10.10.1997 r., III CKN 202/97, OSNC 1998, Nr 3, poz. 42). Dla powstania odpowiedzialności deliktowej istotne jest aby wyrządzenie szkody nastąpiło w wyniku naruszenie ogólnych, powszechnie obowiązujących nakazów i zakazów, ciężących na każdym podmiocie prawa, które wynikają z powszechnie obowiązujących norm prawnych oraz z zasad współzycia społecznego. Tak więc regułą w przypadku odpowiedzialności profesjonalnych pełnomocników jest odpowiedzialność na zasadzie art. 471 k.c. (kontraktowa) a tylko w wyjątkowych sytuacjach możliwa jest odpowiedzialność na zasadzie art. 415 k.c. gdy przykładowo pełnomocnik świadomie i w celu wyrządzenia szkody udziela wprowadzającej w błąd porady prawnej. Tymczasem niniejszej sprawie powódka nie wykazała aby zachowanie się pozwanego nosiło znamiona deliktu cywilnego i było czymś więcej aniżeli nienależytym wykonaniem zobowiązania wynikającego z łączącej strony umowy zlecenia. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się jednolicie, że adwokat i radca prawny odpowiadają za szkodę wyrządzoną mocodawcy na skutek swoich zaniedbań i błędów prowadzących do przegranej sprawy, której wynik byłby korzystny dla strony, gdyby pełnomocnik zachował należyta staranność ocenioną przy uwzględnieniu profesjonalnego charakteru jego działalności (por. wyroki :z dnia 2 grudnia 2004 r., V CK 297/04, LEX nr 222184; z

dnia 22 listopada 2006 r., V CSK 292/06, LEX nr 1554424; z dnia 13 czerwca 2008 r., I CSK 514/07, LEX nr 637700; z dnia 4 marca 2009 r., IV CSK 441/08, LEX nr 603182; wyrok z dnia 19 grudnia 2012 r., II CSK 219/12, LEX nr 1294221). Podstawa faktyczna roszczenia określona przez powódkę w pozwie, a następnie stan faktyczny ustalony w niniejszej sprawie na podstawie zaferowanych przez strony dowodów nie daje podstaw do przypisania pozwanemu umyślnego działania przez niego na szkodę powódki, a tym samym naruszania powszechnie obowiązujących norm prawnych. W niniejszym przypadku można jedynie mówić co najwyżej o błędach i zaniechaniach pozwanego w postępowaniu o wpis hipotek do sądu wieczystoksięgowego, tj. wadliwym sporządzeniu wniosku z dnia 28.08.2008r. i braku ponowienia tego wniosku – już prawidłowo sporządzonego po dniu 11.03.2009 r., kiedy to pozwanemu doręczono odpis postanowienia Sądu Rejonowego w Brzegu z dnia 3.03.2010 r. oddalającego wniosek. Pozwany fakt złożenia wadliwego wniosku tłumaczył tym, że składał go bez zapoznania się z treścią ksiąg wieczystych, które nie były wówczas dostępne w systemie teleinformatycznym oraz tym, że czynności te musiał podejmować niezwłocznie. O fakcie odmowy wpisu pozwany informował powódkę, lecz nie otrzymał w tym zakresie żadnych wskazówek (vide: zeznania pozwanego k. 147 v.). To twierdzenie pozwanego nie zostało podważone przez powódkę żadnym dowodem, a zgłoszony przez nią na tą okoliczność dowód z przesłuchania w charakterze strony A. K. (2) (k. 102) został pominięty (k. 147), co prowadzi do przyjęcia za prawdziwe twierdzeń pozwanego w tym względzie (art. 233 § k.p.c.). Nawet jednak przyjmując, że pozwany nie poinformowałby w sposób prawidłowy powódkę o powyższym fakcie, to należy przyjąć, że jego zaniechanie w tym względzie stanowiłoby co najwyżej naruszenie obowiązków umownych przyjmującego zlecenie wskazanych w art.740 k.c., nie zaś delikt. Należy też zauważyć, że sama powódka w sposób nienależyty współdziałała wówczas z pozwanym, gdyż np. nie pokryła kosztów związanych z opłatami od wniosku o zajęcie rachunku bankowego w sprawie KM 1539/09.

Reasumując tą część rozważań, nie budzi wątpliwości Sądu Okręgowego, że podstawą odpowiedzialności pozwanego może być jedynie odpowiedzialność oparta na art. 471 k.c. a nie art. 415 k.c.

Mając ustalony reżim ewentualnej odpowiedzialności pozwanego w zakresie żądania pozwu, w następnej kolejności wymaga rozważenie podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia dochodzonego przez powódkę roszczenia. Jest to bowiem zarzut najdalej idący, unicestwiający to roszczenie bez potrzeby dalszego badania wystąpienia wszystkich przesłanek uzasadniających odpowiedzialność kontraktową pozwanego.

Zarzut ten okazał się zasadny. Ogólne terminy przedawnienia określa art. 118 k.c. Zgodnie z tym przepisem jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Ponieważ bezspornym jest, że roszczenie dochodzone przez powódkę jest związane z prowadzeniem przez obie strony działalności gospodarczej i że brak jest przepisu szczególnego wprowadzającego dla dochodzenia naprawienia szkody z tytułu nienależytego wykonania umowy zlecenia inny termin przedawnienia, termin ten w niniejszej sprawie wynosi – zgodnie z powołanym wyżej przepisem – 3 lata.

W następnej kolejności wymagało ustalenie przez Sąd Okręgowy początku biegu wskazanego wyżej terminu. W judykaturze za utrwalony należy uznać pogląd, że termin przedawnienia roszczenia o zapłatę odszkodowania z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania (art. 471 k.c.) rozpoczyna bieg od dnia wystąpienia szkody pozostającej w związku przyczynowym z tym zdarzeniem (art. 120 § 1 k.c.). Przyjmuje się bowiem, że w art. 120 § 1 zdanie drugie k.c., mowa jest literalnie o początku biegu przedawnienia w dniu, "w którym roszczenie stałoby się wymagalne", gdyby wierzyciel podjął czynność powodującą stan wymagalności w najwcześniejszym możliwym terminie". Ten najwcześniejszy termin, to moment, w którym zrealizują się wszystkie przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej, a zatem ze stanu bezprawności kontraktowej wyniknie dla wierzyciela szkoda, pozostająca z nim w związku przyczynowym. Już wówczas wierzyciel przez wezwanie dłużnika do spełnienia świadczenia odszkodowawczego może spowodować wymagalność powstałego na jego rzecz roszczenia. Dłużnik powinien to świadczenie spełnić po upływie odpowiedniego czasu, ustalonego zgodnie z kryterium "niezwłoczności" z art. 455 k.c. Dokładny początek biegu tego terminu musi być oczywiście określany ad casum, zaś przyjęcie w tym zakresie jakiegokolwiek bardziej ogólnej formuły nie wydaje się możliwe (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 22.11.2013

r., III CZP 72/13, Biul.SN 2013/11/13, OSNC-ZD 2014/2/40 oraz wcześniejsze wyroki Sądu Najwyższego: z 4 marca 2010 r., I CSK 407/09, OSNCP 1979, nr 1-2, poz. 7 oraz z 19 grudnia 2007 r., V CSK 340/07, Lex nr 361459).

W świetle powyższych uwag na gruncie niniejszej sprawy zaistniała zatem konieczność ustalenia daty powstania potencjalnej szkody po stronie powódki, która to szkoda mogła być następstwem nienależytego wykonania łączącej strony umowy zlecenia w zakresie zobowiązania pozwanego do ustanowienia przez pozwanego skutecznego zabezpieczenia hipoteką na rzecz powódki nieruchomości należącej do OSM w B. opisanej w księdze wieczystej nr (...). Ta okoliczność wymaga z kolei wcześniejszego ustalenia na czym miałyby szkoda ta polegać. Powódka twierdzi, że zachowanie się pozwanego przy wykonywaniu umowy zlecenia pozbawiło powódkę szans na zaspokojenie swoich należności w stosunku do OSM w B., które byłoby realne gdyby ustanowiona została hipoteka przymusowa łączna obejmująca obie nieruchomości należące do tego podmiotu. Gdyby pozwany doprowadził do dokonania poprawnego wpisu w księdze wieczystej nr (...), to według powódki (...) Sp. z o.o. miałyby zabezpieczoną wierzytelność na dwóch nieruchomościach zaś jej pozycje w kolejności zaspokojenia nie uległyby zmianie, bowiem kolejny wpis hipoteki po powódce na nieruchomości w B. nastąpił dopiero w czerwcu 2010 r. Oznaczałoby to, zdaniem powódki powstanie po jej stronie szkody w wysokości 1.000.000 zł., przy założeniu, że wartości nieruchomości w L. wynosiła 2.000.000 zł. Jak twierdzi powódka, gdyby nie doszło do błędu pozwanego, to zakład w L. nie zostałby w ogóle sprzedany. Wynika to z faktu sprzedaży tej nieruchomości po zaniżonej cenie na rzecz członka rodziny byłego prezesa zarządu OSM w B. niemal natychmiast po wykreśleniu hipoteki zabezpieczającej wierzytelność powódki. Po zbyciu nieruchomości w B., wierzycielem hipotecznym znajdującym się na pierwszym miejscu w IV dziale księgi wieczystej nieruchomości w L. byłaby (...) Sp. z o.o. a poziom zaspokojenia w razie sprzedaży nieruchomości w postępowaniu upadłościowym byłby równy 90 % uzyskanej ceny po potrąceniu podatku VAT. Przy uwzględnieniu wyceny ustalającej wartość nieruchomości na 1 000 000 ,00 zł (taką kwotę powódka wskazuje jako potencjalna cena nieruchomości w L.) i osiągnięciu ceny sprzedaży w wysokości 75 % ceny .wywoławczej w postępowaniu upadłościowym tj., 1.125.000.00 zł powódka zostałaby zaspokojona z tej sprzedaży w wysokości 1.012.500,00 zł. Zdaniem powódki bowiem jest to realna kwota, jaką mogłaby uzyskać gdyby pozwany nie popełnił błędu przy ustanawianiu zabezpieczenia na nieruchomościach OSM w B..

Sąd Okręgowy nie podziela tej argumentacji powódki. Fakt zaistnienia wskazanej przez powódkę szkody oraz jej wysokość opiera się w przeważającej mierze na jej domniemaniach oraz założeniach, że doszłoby do sekwencji szeregu sprzyjających okoliczności, które gdyby wystąpiły mogłyby doprowadzić do zaspokojenia powódki z tytułu posiadania zabezpieczenia hipotecznego na nieruchomości opisanej w księdze wieczystej nr (...) (gdyby taka hipoteka rzeczywiście była ustanowiona). Podstawowym z przyjętych przez powódkę założeń było twierdzenie, że wartość przedmiotowej nieruchomości wynosiłaby w dacie jej zbycia przez OSM w B. w dniu 31.05.2010 r. 2.000.000,00 zł. Twierdzenie to nie znalazło jednak potwierdzenia w zebranych w sprawie materiale dowodowym. Na okoliczność tą został przeprowadzony dowód z opinii biegłego z zakresu szacowania nieruchomości i przedsiębiorstw (...). Z opinii tej, którą Sąd przyjął za podstawę ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie wynika, że wartość przedmiotowej nieruchomości według jej stanu i cen w powyższej dacie wynosiła 475.600,00 zł. (k. 241). Obie strony co prawda początkowo kwestionowały jej ustalenia, ale po sporządzeniu ustnej przez biegłego uzupełniającej opinii na rozprawie w dniu 14.12.2015 r. (k. 295 – 295 v.) nie wnosiły o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego. Sąd Okręgowy w pełni podzielił tą opinię. Biegły na rozprawie wyjaśnił, że przy ustalaniu wartości nieruchomości posłużył się metodą dochodową, jako najbardziej adekwatną w niniejszym przypadku z uwagi na rodzaj wycenianej nieruchomości (zakład produkcyjny). Posiłkował się również opiniami sporządzonymi przez biegłych w innych postępowaniach (opinia biegłego E. W. w sprawie sygn. akt VI GC 153/11 - wyceniająca nieruchomość na kwotę 482.000,00 zł., opinia biegłego A. M. w sprawie VI GC 153/11 - przyjmująca kwotę 457.100,00 zł., operat szacunkowy T. L. przyjmujący wycenę w kwocie 887.800,00 zł.), lecz tylko w zakresie zawartego w nich opisu nieruchomości. Rolą biegłego nie było natomiast kontrolowanie prawidłowości tamtych operatów szacunkowych. Nieruchomość w postaci wieczystego użytkownika gruntu oraz budynków stanowiących odrębny od gruntu przedmiot własności została natomiast sprzedana przez OSM w B. w dniu 31.05.2010 r. na rzecz G. J. (1) za cenę 392.780,00 zł. Opinia biegłego D. S. (2) jest zdaniem Sądu Okręgowego wiarygodna nie tylko z tej przyczyny, że nie została skutecznie zakwestionowana w niniejszym postępowaniu, ale że ustalona przez niego cena zasadniczo odpowiada wartości tej samej nieruchomości przyjętej

w postępowaniu przed Sądem Okręgowym w Opolu w sprawie sygn. akt VI GC 153/11 o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną zakończonym prawomocnym wyrokiem z dnia 18 grudnia 2013 r. Wartość ta została ustalona na poziomie 457.100,00 zł., - 482.000,00 zł., gdyż taką wartość przyjęli biegli sporządzający dwie opinie w tej sprawie. Z kolei operat szacunkowy sporządzony przez T. L. określający wartość tej samej nieruchomości na kwotę 887.800,00 zł. był znacząco zawyżony. Jak ustalił Sąd Okręgowy w Opolu podczas opracowywania operatu szacunkowego nieruchomości na dzień 29.03.2010 r. biegły T. L. przyjął listę nieruchomości posiłkując się transakcjami z 2007 i 2008 r., z czego jedna transakcja dotyczyła innego rejonu województwa (...), co doprowadziło do konstatacji, że przedstawiona kwota jest nieadekwatna do realnej wartości nieruchomości. (vide: k. 1076 akt sprawy VI GC 153/11).

Znamienne jednak jest w niniejszej sprawie to, że nawet przyjmując wartość najbardziej korzystną dla powódki spośród wskazanych wyżej szacunków nieruchomości, to jest ona i tak dużo niższa niż wartość obciążających ją na dzień 31.05.2010 r. hipotek wpisanych pod pozycjami 1 i 2 w dziale IV księgi wieczystej nr (...) na rzecz Banku (...) SA w W.. Łączna wartość tych dwóch hipotek wynosiła bowiem wówczas 2.050.000,00 zł. Ponieważ o pierwszeństwie zaspokojenia należności hipotecznych decyduje kolejność wpisów zabezpieczających je hipotek w księdze wieczystej, zaś obie wskazane wyżej hipoteki istniały już w dacie złożenia przez pozwanego wniosku o wpis hipoteki na rzecz powódki w dniu 28.08.2008 r. (następnie oddalonego), to nawet gdyby hipoteka ta została skutecznie wpisana, to i tak nie spowodowałoby to doprowadzenia do zaspokojenia powódki. Ewentualna sprzedaż nieruchomości, czy to w postępowaniu egzekucyjnym, czy to w postępowaniu upadłościowym spowodowałaby zaspokojenie i to tylko częściowe wierzyciela hipotecznego Banku (...) SA w W.. Hipoteki te zostały co prawda wykreślone w dniu 9 czerwca 2010 r. na podstawie zezwolenia wierzyciela hipotecznego, lecz należy zakładać, że nastąpiło to na skutek umowy zawartej pomiędzy tym wierzycielem a nabywcą nieruchomości G. J. (1), który spłacił częściowo wierzyciela. Nie znalazło natomiast jakiegokolwiek potwierdzenia w zebranych w sprawie materiale dowodowym twierdzenie powódki, że wartość nieruchomości wynosiła wówczas 1.500,000,00 zł., gdyż w świetle powołanych wyżej opinii biegłych jest to wartość nierealna.

W konsekwencji należy założyć, że gdyby do sprzedaży przedmiotowej nieruchomości nie doszło, hipoteki te nie zostałyby wykreślone, gdyż OSM w B. nie spłacała bowiem już wówczas żadnych wierzycieli, a mleczarnia w L. przynosiła straty rzędu 70.000,00 zł. miesięcznie. Znajduje to potwierdzenie w ustaleniach dokonanych przez Sąd Okręgowy w Opolu w sprawie sygn. akt VI GC 153/11 (vide: k. 1072 tej sprawy). Nie ma żadnych racjonalnych przesłanek do przyjęcia aby była w stanie wówczas spłacić, choć w części również wierzyciela hipotecznego. Tym samym fakt powstania po stronie powódki szkody na skutek nienależytego wykonania zobowiązania przez pozwanego umowy zlecenia jest mało prawdopodobny. Brak jest bowiem w ocenie Sądu Okręgowego dostatecznie wykazanego przez powódkę adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy złożeniem przez pozwanego wadliwego wniosku o wpis hipoteki przymusowej a wystąpieniem szkody w postaci braku możliwości zaspokojenia się z przez powódkę z nieruchomości na której hipoteka miała być ustanowiona.

Najistotniejszą jednak dla losów niniejszego procesu kwestią jest konstatacja, że nawet przy hipotetycznym założeniu, że taka szkoda pozostająca w adekwatnym związku przyczynowym z działaniami i zaniechaniami pozwanego w ramach wiążącego strony kontraktu istotnie by wystąpiła, to miałoby to miejsce najpóźniej w dniu 9 czerwca 2010 r. W tym bowiem dniu, na skutek wykreślenia hipotek w dziale IV księgi wieczystej nr (...) przysługujących Bankowi (...) SA w W. te miejsca hipoteczne zostały opróżnione. W konsekwencji, z tą datą otwarłaby się dla powódki możliwość podjęcia akcji zmierzającej do zaspokojenia zabezpieczonej hipoteką należności, gdyby tylko hipoteka taka została wcześniej na jej rzecz ustanowiona. Bezskuteczny wniosek o wpis hipoteki został bowiem złożony w dacie, kiedy powódkę - jako potencjalnego wierzyciela hipotecznego - w kolejności zaspokojenia wyprzedzał tylko wskazany wyżej wierzyciel Bank (...) SA. Gdyby więc hipoteka ta została skutecznie wpisana, roszczenie powódki z tego tytułu, od dnia 9 czerwca 2010 r. mogłoby zostać skierowane skutecznie przeciwko każdoczesnemu właścicielowi (wieczystemu użytkownikowi) przedmiotowej nieruchomości. Tymczasem brak skutecznie wpisanej hipoteki stanął temu na przeszkodzie i powódka nie miała już realnej możliwości zaspokojenia ze sprzedanej przez swego dłużnika osobistego nieruchomości. W tej więc w tej dacie ewentualna szkoda doznałaby konkretyzacji.

Jak wspomniano wyżej, termin przedawnienia roszczenia o zapłatę odszkodowania z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania rozpoczyna bieg od dnia wystąpienia szkody pozostającej w związku przyczynowym z tym zdarzeniem. W niniejszej sprawie 3-letni terminu przedawnienia rozpoczął bieg w dniu 9 czerwca 2010 r. (dzień wystąpienia szkody) i zakończył z dniem 9 czerwca 2013 r. Bieg terminu przedawnienia nie został w tym okresie przerwany, zawieszony ani wstrzymany. Pozew w niniejszej sprawie został natomiast wniesiony przez powódkę w dniu 23 stycznia 2014 r., a więc po upływie wskazanego wyżej terminu.

W konsekwencji powództwo z tego powodu podlegało oddaleniu na podstawie art. 118 k.c.

Orzeczenie o kosztach zawarte w punkcie 2 sentencji wyroku oparto o art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 ustawy 28.07.2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jedn. Dz. U. z 2014r, poz. 1025 ze zm.), zasądając od powódki na rzecz pozwanego kwotę 7.200,00 zł, na którą to kwotę składa się wynagrodzenie jego pełnomocnika będącego radcą prawnym ustalone zgodnie z § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. z 2013 r. poz. 490 ze zm.) w zw. z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800).

O należnych pełnomocnikowi powódki - będącemu adwokatem - kosztach nieopłaconej pomocy prawnej orzeczono na podstawie § 19 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 7 i § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r. poz. 461 ze zm.) w zw. z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800). Kwotę przyznanego wynagrodzenia ustalono jedynie według stawki minimalnej, podwyższonej tylko o należyty podatek od towarów i usług. Orzekając w tym zakresie Sąd kierował się okolicznością, iż pełnomocnik ustanowiony z urzędu wystąpił z roszczeniem przedawnionym, co skutkowało oddaleniem powództwa w całości. Pełnomocnik nie modyfikował też w trakcie procesu swojego roszczenia, choć gromadzony w sprawie materiał dowodowy dawał jednoznaczne podstawy do przyjęcia, że suma dochodzona pozewm tytułem naprawienia szkody – nawet gdyby roszczenie nie było przedawnione – jest znacząco zawyżona, chociażby w świetle opinii biegłego D. S.. Tym bardziej Sąd nie uwzględnił wniosku pełnomocnika o przyznanie mu wynagrodzenia w wysokości podwójnej stawki minimalnej.